

PRO AFRICA

Forme de ajutor: Adopție

Hrană: zilnică/săptămânală

Alte forme: burse, biciclete, capre, pui.

Cont: RO45RNCB0032046500640033

Pentru detalii:

0755307951 (Damaris Oprițoiu)

Meditația săptămânii

„Fericirea e să dai, să-ți fie milă, să fii o mână întinsă într-un veac egoist și meschin. Sfântul Francisc de Sales se ruga: Doamne, nu sunt decât un buștean. Fă-l să ardă din dragoste pentru alții!”

Vă așteptăm la:

Rugăciune și Studiu Biblic

Miercuri 24.04.2019

Titlul lecției: Dimensiunile cercetării Domnului (Luca 19:29-44)

(Dacă ai probleme vino să ne rugăm împreună, dacă nu ai, vino totuși să ne spui cum ai reușit să scapi de ele!)

Serviciile Bisericii

Duminică	10:00-12:00	<i>Închinare de dimineață</i>
	18:00-20:00	<i>Închinare de seară</i>
Miercuri	19:00-20:30	<i>Rugăciune și Studiu Biblic</i>
Joi	19:00-20:30	<i>Întâlnire de Tineret</i>

Datele de contact ale Bisericii SION din Sibiu:

Biserica Creștină Baptistă SION

Str. Verzăriei Nr. 2

www.bisericabaptistasion.ro

VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG!

Biserica Creștină Baptistă Sion din Sibiu

"Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos."

(1 Tesaloniceni 5:23)

Buletin Duminical nr. 16

21.04.2019

Duminică dimineața

10:00-12:00 Serviciu divin

Duminică seara

18:00– 20:00 Serviciu divin

De ce arde uneori Notre Dame?

Luni seară a ars Notre Dame. Parțial. Cel mai vizitat edificiu religios și istoric francez (Cca 30.000 vizitatori pe zi). Vizitat turistic, nu de către închinători. Oamenii care păseau în pântecul bisericii veneau mai mult să-și facă selfie-uri, decât să se roage! Interesant este că majoritatea celor ce bocesc astăzi Notre Dame-ul o fac pentru că s-a distrus o capodoperă! Dar nimeni nu plânge milioanele de oameni care i-au trecut pragul și au pierit nemântuiți! Căci măreția unei catedrale nu constă în picturi, vitralii sau arcade. Ci în numărul celor ce s-au întâlnit cu Dumnezeu între zidurile ei...

Parizienii – și nu doar ei - sunt disperați. Mai ales că ultima perioadă galicilor le-au ars peste zece catedrale! Iar aproximativ 2000 au fost vandalizate! Totuși, pentru acestea și alte zeci de catedrale care s-au transformat în moschei, în restaurante, în discoteci (vezi impozanta catedrală de la Metz) n-am auzit să plângă niciun franțuz! Pentru ele am văzut numai lacrimile lui Dumnezeu!

Notre Dame a ars pe 15 aprilie. Paradoxal, tot pe 15 aprilie, dar 1521, Universitatea de Teologie din Paris acuză tezele Reformei lui Martin Luther, iar Parlamentul francez de atunci hotărăște condamnarea la moarte a evanghelicilor! Prin urmare, Jean Calvin, unul dintre cei mai mari teologi ai tuturor timpurilor e nevoit să fugă în Elveția.

Edictul antireformă a „ars” mocnit. Și ani mai târziu a explodat: evanghelicii sunt masacrați în noaptea Sfântului Bartolomeu (24 august 1572). La Luvru și pe podul de la Notre Dame! Sângele acestor martiri mai strigă și azi împotriva Franței! Ca să fie construită „Doamna noastră” a durat 182 de ani! Ca să-i ardă acoperișul (și să-i devasteze frumoasa arhitectură gotică) a durat câteva ceasuri. Asta ne învață că în viață putem pierde totul în câteva clipe. Mai ales când suntem neatenți!

„De ce ard, Doamne, catedralele?”, am întrebat luni seară după ce fata mea cea mare mi-a spus că arde Notre Dame. „Ard pentru ca oamenii să se uite și spre Mine”! Și am înțeles pe loc că toate Notre-Dame-urile trec. Dar Dumnezeu e singurul ce rămâne!

A doua zi dimineața am văzut sute de francezi îngenunchiați în fața ruinelor Notre Dame-ului. Cântând imnuri creștine. Rugându-se. M-au impresionat. Apoi m-am gândit că Dumnezeu scoate ceva bun chiar din incendiul catedralei: trezirea Franței! Întoarcerea ei cu fața la Hristos!

Cândva în Aprilie, acum 2000 de ani, Isus cobora cu ucenicii pe versanții Ierusalimului. În zare strălucea Templul. Și toți evreii erau superîncântați de măreția lui. De pietrele frumos rânduite în zid. „Dacă voi nu veți vorbi, pietrele vor striga!” Și patru decenii mai târziu Templul a fost devastat. Evreii se jucaseră în relația cu Dumnezeu. Pietrele nu. Azi, la Paris e aceeași poveste: vorbesc pietrele. Ar trebui să ne pună pe gânduri concluzia prietenului meu Valentino: „Notre Dame s-a jucat cu focul. Cetățenii de acolo se joacă cu credința”!

Autor: Nicolae Geantă

Drumul grăbit spre Ierihon

În fiecare zi ne grăbim. Ne grăbim să ajungem la serviciu, ne grăbim să prindem autobuzele, ne grăbim să prindem ultimele reduceri de la mall. Ne grăbim când trebuie să alegem ceva, când trebuie să acționăm și nu vrem să gândim puțin înainte, când oferim din timpul nostru, devenind superficiali. Ne grăbim, luând totul de-a gata și nu mai analizăm situația, iar uneori ne grăbim, alergând în cerc sau, mai rău, bătând pasul pe loc în timp ce credem că suntem cu mult înaintea altora.

Dar adesea alergăm toți spre Ierihon la închinare, trecând în grabă pe lângă cei căzuți și obosiți. Pe lângă cei disprețuiți și marginalizați. De prea multe ori, din păcate, Ierihonul a devenit ținta noastră principală care să ne mărească eul. Biserica sau locul închinării a devenit o scuză și un motiv de a ne lăuda (uneori fără să ne dăm seama) înaintea altora. Nu puține au fost dățile în care, în timpul programelor religioase, zâmbeam în sinea mea cu o tentă de mândrie și mă lăudam singură că eu sunt la biserică

la fiecare program. Apoi, priveam în sală și făceam inventarul: câți au venit, cine lipsește. Apoi ajungeam din nou la mine și mă aplaudam.

Mă aplaudam trecând pe lângă cei care întindeau mâini de ajutor. Și cei care o făceau într-un fel sau în altul erau chiar cei care nu mai veneau la biserică.

Să nu mă înțelegi greșit. Este foarte bine să participăm la închinare. Dar atunci când se face cu alt scop, în afară de Dumnezeu, atunci este egal cu zero. Dacă ne grăbim să prindem locul bun din biserică, dacă ne grăbim să mergem doar pentru a semna prezența și a spune "am făcut-o și pe asta din nou, spre deosebire de alții", totul este în van. Ierihonul spre care te grăbești este pavat cu oameni răniți, dezorientați, lipsiți de speranță, de credință, făcuți una cu pământul. Să nu uităm că samariteanul era tot pe drumul Ierihonului, dar alegerea făcută a fost diferită.

Nu te grăbi. Privește în jur. Privește la nevoile care apar în fiecare moment. Deschide-ți inima pentru ceilalți, să ai o inimă care să simtă, iar Ierihonul va fi plin de oameni care au trecut de la moarte la viață. Și cine știe, poate câțiva vor fi acolo datorită opririi tale dintr-o repezeală continuă.

Autor: Maurizia Nicoară

A venit în biserica noastră într-un septembrie ploios. Înalt și puternic, era ca un cireș înaintea tăierii abuzive. S-a așezat pe ultimul rând pentru că numai acolo s-a oferit cineva să-i dea locul. N-a avut nevoie decât de o singură predică și când s-a terminat slujba mi-a spus că Dumnezeu a intrat în viața lui și-i hotărât să-l slujească până la moarte.

Martea a venit pământiu și răvășit de parcă trecuse un camion peste el. Avea o prietenă și erau împreună de șase ani. Ce să facă ? „Trebuie să alegi” i-am spus. Joia seara a venit la rugăciune și l-am întrebat cum a fost. „Bine, m-a înjurat, mi-a dat cu poșeta în cap și m-a zgâriat pe obraz”. Mi-a arătat și l-am crezut.

Eu predicam și el ofta. Nu mai era nici cireș, nici piftie de camion. Devenise locomotivă cu aburi. În noiembrie a venit ea. A stat afară, în curtea bisericii rebegită de frig. Cu buze vinete mi-a șuierat: „Ce i-ați făcut ?” „Vă urăsc din toată inima pentru că mi l-ați furat”. Am fost bucuros că am scăpat nezgâriat pe obraz. A venit joia în biserică în blugi și cu baticul pe cap. Parcă era un pirat în timpul serviciului. Nu i-a trebuit nici ei decât o singură predică. Când m-am îmbolnăvit au venit la mine la spital cu un compot și au zis că mă iubesc. S-au căsătorit peste un an. Și-au făcut casă și prunci. La nuntă le-am fost naș iar la desert au avut înghețată.